

Mindenre képes és hajlandó a színpadon

Generációja egyik legizgalmasabb tehetsége Nagy Dániel Viktor, aki december 29-én a Golidoni népszerű vígjátéka nyomán született Egy fenékkal két lovat című előadás főszerepét játsza a győri Vaskakasban. Féltelenségűről, komolyodásról és terhelhetőségéről beszélgettünk vele.

SZÍNHÁZ
JÁSZAY TAMÁS

– Teljesen féltelen, jó értelemben véve gátlástalan színésznek gondolom magát, aki bármire hajlandó és képes a színpadon.

– Igen, ez eléggé stimmel. Éppen az Egy fenékkal két lovat kapcsán sokat gondolkodom azon, hogy mennyire mutathatók meg drámai típusú szerepek ezek a tulajdonságok. Harmadéves voltam az egyetemem, amikor *Máté Gábor* tartott nekünk egy fantasztikus kurzust, és a végén azt mondta, hogy harmincéves korom körül lesznek alanyi fogalmazási színészek. Vagyis addig nem lesz problémám a színjátszással, mivel sok technikám van, ügyesen megoldok mindent, de az, amikor magamat fel tudom vál-

belül elhatározok valamit, annak fényében változnak a lehetőségeim is: ha azt sugározom magamból, hogy már picit másra vágyom, akkor úgy alakulnak a dolgaim is, és ez történik most velem. És igen, kalitka ez, de nem akarok mindenáron kitömi belőle, mert nem is voltam soha benne. Az, hogy *Otcai Tibornál* dolgozhatok újra és újra, számomra óriási lehetőség, de könnyen együtt jár a „szórakoztató színház” skatulyájával, márpedig egyelőre itt játszom a nagyobb szerepeimet. Ebben az évadban viszont más oldalaimat is megmutathatom: a *Hrutka Róbi*val közös koncertezésre gondolkok, vagy *Grecco Krisztián* éppen készülő, kétszereplős darabjára, amiben *Mészáros Blanka*val játszunk, illetve tavasszal játszom majd egy elég súlyos monodrámat, amit *Rába Roland* rendez. És április 6-tól kerül a mozikba a *Brazilok* című nagyjátékfilm, amiben egy harcos, roma srácot alakítok. Ami *Novák Eszter* képzését illeti, ez valóban kibővített színészképzés volt: a zene és minden, ami vele jár, plusz volt, a színészmesterséghez hozzáadott érték. Egyébként mind a szakmai, mind a magánéletem-

ben küzdök azért, hogy a kategóriák között maradhassak.

„MUSZÁJBÁTORNÁK” MONDANÁM MAGAM

– Bátorra vall, hogy az egyetem után otthagytam a Vígyszínházat és a szabadúszást választottam.

– Inkább „muszajbátornák” mondanám magam, de tény, hogy nehéz döntés volt, amit meg kellett lépnem, hogy vállalhassam önmagam. Otthagytam valamit, ami biztos volt, mert éreztem, hogy nem fogom benne jól érezni magam. Ismerem magam: vagyok annyira önfejű, hogy ha nem tudok önmagam lenni, akkor megbolondulok és mindent tönkreteszek magam körül. Azóta olyan emberekkel hoz össze a sors, akik a partneri kapcsolatban hisznek, nem pedig az alá-főle rendeltségi viszonyban. Vártam a lehetőségre, és ez a Római vakációban meg is érkezett: meg akartam mutatni, hogy mit tudok. Jól jött ki a lépés, jó szerep volt, a rendezővel, *Pelsőczy Rékával* is azonnal értettük egymást. Azóta is jönnek a lehetőségek, én pedig bizonyítani akarom magamnak, hogy mire vagyok képes.

Nagy Dániel Viktor: Ebben az évadban sok más oldalamat is megmutathattam.

NEM TUD HÁTTÉRBE MARADNI

– Úgy tudom, hogy a Római vakációban kis mellékszerepet játszott volna eredetileg, ehhez képest az előadás egyik, ha nem a legerősebb karaktere lett.

– Ez volt a mindent meg akarok mutatni pillanata, a lehetőség, amikor ki kell pakolni azt, amim van. Ez nem félelem volt, hanem ekzisztálás, valódi öröm, hogy lubickolhatok a szerepekben. A darabban egy asszisztentst játszom, aki a készülő filmben az apró szerepeket tölcsínálja, és ettől válik nagyon szerethetővé. Én pont ez a gyerek voltam, aki kijön az egyetemről és mindent tölcsínál. Réka azt mondta, hogy olyan vagyok, mint egy kiskutyá, aki egyszerűen nem tud a háttérben maradni és azonnal ugrik, bármit is kell csinálni. Ez ma már egyre kevésbé jellemző, a letett dolgok után az ember kijátszik magából valamit, amit kár aztán ismételtetni. A kollégáim is látom, hogy egy komoly szerep eljátszása után a komikus figuránál is máshova kerül a hangsúly.